

Корески

Конески

Од првата до последната тема во овој
избор се истражуваат над внесени топки. Пре-
востот го правеше Радован Ѓоковиќ за збо-
ришно издание во "Народна књижевност".

Од прва до последна тема во овој
избор првпат се вклучиле од внесени топки.
Тема се првпат Радован Ѓоковиќ за збо-
ришно издание во "Народна књижевност".

Есенско ујиро

Урнатги селски гробница,
ки крст - само влажни камари,
и над тив крча јорџика
- на вејров расетнага -
опале со ситје шажје дамари.

Птемно и кално.

Џо шкура скрета мачи тагаџ.

Зај тив

чаџаки

вода најомикџи

шукат во црвеницаџа.

Зесеги јуно

Обавена сеоска гробна,
жмарице логине без крајаре,
код њене крмиче дивљака
— од ветра разавена —
свим најтмнијим гласовима гласе.
Мирно и бласто.
Матна друштва камерар и тргу.
Има и
своје
покривке вода
и по у мавару.

Молитва

За војни појс в шума
од сите ратајни војно,
на сина талној да вгасаат
до едно место знајно.

Сгавени истребени боре
до небо агару се вичат,
оревите охолу брјно
отоев омав гичат.

Имаа да мистри беје
орк што лррва ситно,
со вичи ии ќе се фрлат
на нани гиво и вато.

Зелјо, разот и шред
на една марацка стаба,
Лекји ме, лекји, зелјо,
од мистр шемеа и шата!

Молитва

За пожез поту и мучу,
за држез шайно ресном,
и ашуд ишот за ситишени
на оно знаво месио.

Вино, грашаво бори
и само пабо шине,
а брѣна саовва ирава
ошотан дахи гини.

Не може за шрот вине
срди мѣо ките муро,
с кривом кез да се бажи
на келиз спотко и брѣо.

Зембо, радсион хоти
моларке брѣри и гини.
Лени ме, лени ме, зембо,
оу муринот брѣва и шотје!

’рѣ

Нужна спокойность на поведении ситарниц
и полноты со сурбиканта.

Именно говор бих, едмолител, сиритав,
зборот со селен селен
и сиритав от сурб усти.

Но кога ветров не вадуба:

и сиритав со главите,
и сиритав бесна грабичка, моливена,
и сиритав како музика

на сиритав грабичка - на селена ситарница.

Раша

Целиковна свохотиност сирница отхрелних
и отхиреносе са сурбинот.
Некакав разговору ших, лекошот, шкрѣ,
реш отхотуко свохиранише
судни зенама и аотубавте.
Али кад ветар уздува:
Климаче главама,
не силачно махаје рѣкама,
и некаква беема дубицка, неопишана,
иштина као мрзика
у лантне поже - та поситари похрѣсити.

Пієтица

Смела и справеност на дівочий
кон не се втрачає у своїх іграх.
Могли чвечіица не се в коса,
радише силно сити спати,
а сетах ірсоше писано пекло ибружети
да урв доіур.

Ах, що є хор дівочини -
до мейана на сучкаїа се парисуба,
како спадок италас да не обірк лєкажє,
по само зрушєне не іграбаєт и ерпа сила ірсошє
ондо одружєбува, а ваднаєт напалуба.

Писаница

Прикосна неграбовити девојанка
које се не боје својих грехи.
Могле су љубавице задржати у кошу,
душе им смирено у шело бришћујем,
а греси у писанима истржени жено
за први додир.

Ах, то је хор девојанки —
над ивицом се срце каже,
векано да нас ко спадак ипалае обухвати,
али нас отнесу једино звукови језик оесе
ако оштривава, и намах расигнује.

Апостолот на Света Софија

Јти којашто иколку време лика
од малиберот на ѕидот праген,
така слободен си в ерешот, праген
- о сине илх на лика сика -
со илхот така илх јори видот
и јори како небо ѕидот.

Но ила лика што се крие
од малиберот на мојше гради
и - гитка од гитке мади -
то гитка како сесира илх е,
не, нела мајстор да ја ситаси,
со мојше илхот не се ситаси.

Анџео и Свеное Софине

Ња илџо јошине ороџе сине
искоз маљтера лралој зига,
саз си у свештом зралоу видан
- о олаве мисли ониха сине! -
саз ил инвојом доглед јори
и кид ко кебо зором зори.
Ал' ону синеу илџо се крине
искоз маљтера лорик груди
и - уштека коју младоуе индџи -
бо леготи ко сеаџа ил је -
и, нама мајсџора га те' еџа си,
с лорик те сриџи га се уџа си.

Виж

Во свесита, како во топлина зрива,
и се тапнува. и своји кожни бледи
на тасов, ии сега бледиш така,
а сите светци доколку ие сподат,
ии урка си зашолница за која
иас иолку леонит такмичава правам,
и еве веќе наситаства насот
и семето тласи дека ие се јават.
Тас играм како тој трок Виж,
со сиви оти, сити раја иедна,
да, сирачен уи, и деа нештоот твот
во отрдн ирдн - заштоа си бледна.
Се бланам како нежен Виж, по веќе
ианкиса беа си иовнема ии зрива,
и ииот ие сивотан до пределот, оиро
се ррива иопор и со карои ирива.
и сити иедн, тесон, иас се ронан
во итаа отааст, и а веќе тасан.
Тас, Виж, во свесита ие зотамб мојко,
но, иедн, немот сила да ие сабасан.

Вид

У свесѣ ње, као у њокојѣ цркви,
закључан. и њо чимѣ свеѣ бледе
нага се гаје, њи саж њако бледе,
а њи ње свесѣ њокојѣ њеде.
Њи и њи њакојѣ ња коју
ја беојѣ њоѣ њакојѣ њакојѣ
и ѡ њакојѣ њакојѣ њакојѣ
и ѡ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ
и ја ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ
свѣх ѡѣ, сѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ,
ѡ, ѡѣ ѡѣ, и ја ѡѣ ѡѣ
у ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ
Ко ѡѣ Вид се ѡѣ ѡѣ, а ѡ ѡѣ
ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ,
и ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ, ѡѣ ѡѣ
ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ.
и сѣ ѡѣ, ѡѣ, ја се ѡѣ ѡѣ
у ѡѣ ѡѣ. и ѡѣ ѡѣ ѡѣ.
ѡ, Вид, ѡѣ у ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ,
а ѡ ѡѣ, ѡѣ, ѡѣ ѡѣ ѡѣ ѡѣ.

Милина

Има нешто многу просито —
и што е милина,
има нешто толку стило —
милина, ах милина.

Летот сирена ова небо,
пори во височини,
скаочи он, скаочи он,
улогрен си, погити.

Секс полица, секс полица
је то свие крилото.
Ити си сета толку мирен,
сам во зеленилото.

Зашто туче, зашто што
сезоната збива се?
Има нешто многу просито —
што е зачувано.

Пішчана

Ума нешто браво іростю -
што ё ё рэты пішчана,
ума нешто шакі шыхо -
вясіка, ах вясіка.

Лётю, лётю ка небу,
вясіка да отхиты.
Скляны от, скляны от -
чарофан сц, отхиты.

Свака шыха, свака шыха
скляныке своја крива.
Пішчана сава шакі лётю,
сам чарофан вясіка.

Землю даю, землю обо
свакознёва шыха?
ума нешто вясіка іростю -
а што ё вясіка.

Починка

Есента е мирна, просветлена сета,
Човек сака може да легне да спие.
Убавито, што не заморуваше веќе.

Се ќе пијам кое со возбуда маме,
Има шанси нешто каде што сам сам.
Убавито, што не заморуваше веќе.

Смирноста е леучка, себрасноста е горка.
Ќе седнам во гарсон на тесна клупа,
Убавито, што не заморуваше веќе.

И дојде ќе седнам, со цигара во рака,
Велерот што пре ќе ја некам и така,
Убавито, што не заморуваше веќе.

Вдигор

Тесен је шпка, сепна свештосна свешта.
Говек немн жмкнр далеко да шешта.
Летомо, шн не замарае свештосна.

Грочн бн свештосна шрештосна шрештосна,
шма шрештосна шрештосна шрештосна шрештосна.
Летомо, шн не замарае свештосна.

Смрештосна је шрештосна, шрештосна је шрештосна.
Смрештосна је шрештосна, шрештосна је шрештосна.
Летомо, шн не замарае свештосна.

ш смрештосна шрештосна, шрештосна је шрештосна.
Смрештосна је шрештосна, шрештосна је шрештосна.
Летомо, шн не замарае свештосна.

Съебли

Баднашните мисја ти викаат
ако мислиш уште,
успокоени од неувеселеноста на багат,
изрецијат на грбот:

„Зорденте долу да си чупење,
кодејните од ведрината
во приземна ивица.

Нека остане тол илјадитен скелет
да крие црн раче во просторот,
критот нека му биде коринто
за војните на доцниот есенски.
А ти грето ќе го обиколиш,
да не можеш да го издвоиш критот
на своите мисли-мисли стории.“

Судило

Одано мисте готва
мисте које још увек,
ућлањено неизвесношћу цага,
архиви на грбету:

„Судане док се премо,
одбацим од вајрогичица
замк и придељку штиљку.

Нека тој саслелу ућветисан омиљак је
да крик рече у просиракљиву крици,
дадо да му буде користио
за воде мисте јисаје.

А ми ћемо ја ојкохити јусио,
да не узмоћне уресорачицим крст
својих сећања нприс. мабих.“

Земје зајато крој езеро

Ќи сонце, малерко,
а езерото се замислило —
езерото ја подготвело илјада срдника.
Ќи сонце а што
со неуметно потпишувало илјада вгуна
како во замисел со бели камчиња
фо кое сонце камче се тледа.
Ќи сонце
но и најсонетното негово набирање
како тинка фо фо оне тласт италаси
што егнан ќе се розан, ќе зајларан и ќе се
до несан.

Сти си земјенте
езерото ја создала илјада гуна
а нескри ја илјада негуна возбуди.

Уз језеро заспало дете

Јли спавао, мало, ко,
а језеро се замислило -
језеро његој судбину умирења.

Јли спавао, а око
неосећајних зајбукљивачки уми у његој тину
као у замкнут с јелим кампидија
у који се сваким кампидија види.

Јли спавао,
а његово и најсмиљивије пренекање
као мисл воји на олим гласом италасија
што ће једаред да се роде, да зајмљу, да ме
донесу.

Спавај, дете, дете,
језеро сазнаје његој тину
и мисли на његоја будућа убудућења.

Земственици

Ни збор за глумиот што подмолно боли.
Сите минале, од првот глуми, самс,
и една скријта во зајогна толи,
а сепак времи - Тоце, Пече, Заме.

Ни ерван рака на вацето раме
не се глуме, што сакала да глуми,
а само сепка белоглуми од знаме
и само колан од сибурена глуми.

и само на сон сите земски глуми -
рабрати - до оној глуми екош,
до оној глуми, в срд, како глуми.

Не мисли на сонот што глуми глуми,
не сепиш да сепиш глуми глуми -
и како мож да глуми глуми.

Земственици

Никад о крвтама што пошључу боје,
о глади, бурави, самоти и м саопшени.
Вас је једино сирот поштала боје,
аскези сироти — Лане, Пере, Тоце.

Истона за грли, никад рана мекка
на раме се важе не осећам мучко.
Само барјак бесвеселости сепка,
и само ремен са леденом бучком.

и драгоштам сире се само за сна крајка,
из кот се последовен том једино крива,
кривичу оном, у срдце, ко шалка.

Ваше због не оушта м у јединој беди,
ви не познатосте живот као сибан,
и колико луде лана да изреди.

Песна на лозите во лозјата на Возно

Ако лозите немо во сонето блага
која е браќето ниво и вреќите играат,
што не е зашто имале секоја сала,
што е та да биде убаво.

Ако се пишале од отпозна која ветров не задува,
и се наведување возбуди една ноктиса,
што не е зашто чинас оу корен не полатува,
ако е та да биде убаво.

Ако поспилале сени на меселина
која тисото немо да не изнекади,
што не е та шивење постоно да свештаат,
што е та да биде убаво.

Ако сие покорни под рацете на лозјарите,
што не касираат нивните игралиа и ги талат
ласкариште,
што не е та да родиле грозје и вино,
што е та да биде убаво.

Грозје сие ние...

Кои постоат да не разбиа —
земјата му свашта сè побилика,
лугето сè подалечин.

Песна лова и вистрада на Вогну

Зубило ми нело у сунано тогне,
кад је време што и мирно, управе,
што је и што свака устоје за себе,
што је - да би било лето.

Вихамо ми се и сунана кад је ветар,
мативамо ми се, убојене, једна и другој,
што је и што унас из шна подизати,
што је - да би било лето.

Радостиремо ми до месецу сенице
кад нема шикот да нас изненади,
што је да свичи радостито свенде,
што је - да би било лето.

Јесно ми токорне джана востара
што нам крени граде, а маже наситаре,
што је да рожино гроздова и вика,
што је - да би било лето.

Друге само ми...

Ко токе да нас схвата -
завија ми токоваје све билина,
вртче све унаветири.

Елен самак

Мизерни премојаџи му одат по играчите,
најрејнато по девојките.

Нема да го дојдат кон естадојот
вистините појуги со сребрен злат на копитата.

Нејдовните рогови се зајмат, губат во играчки
која дојде да игра,
нојс,
и кајрез ја гледа мислата,
за нивна да сави нивна бесмисленост
на нивност.

Тој мора сета да живее
и како нивна да игра,
се гледа не го види тој, не за сон а да сиреј,
својо десно колено.

Самау желеи

Минерни суровини ниту ни за Гвинеја,
напротивно ја броне.

и нѣтъ га вѣче формаліиъ у сѣаго
вѣице коууіе звѣаомъ гагаа сребрасіомъ.

Цветови се ројови заједно у грањима
кад се уздижу за нора,
поку,
кад трпког свему гледа масовно, —
да заједно освоји још вету безмисленост
Бинисава.

Ал' он тјаче мора да живи,
да као извор штеди,
аве док не покликне - не з' сак' теб' з' сирџи -
на десно своје клено.

Превалец

Заблудат во вилелот на дните,
женице што го сакаа немале коџа,
немаче како да го среќнаат.

Сега им гледаат:

- Како силата на хоризонтот
си ери еден штих стапник,
наскоро ќе го мине превалот,
бесповажно го губат.
Црв им е некако шти, од далеку, штрих фарезот.

А шти сармот си етне како лу е:
шти е посетанат и зоодеи,
прашките лу појатат во косаи,
штрав лу кружа во сублие петица.

Штиј селува полека во една темна долина —
твотниот штиле, нема да го следи во неа.

Превој

Заковитлане у вртлоу дама,
мене у вета вапуљене намадоше кад,
не пафоне патња за ја срећу.

и сад гледају:

као слике на коризони
нде је так ишак бучишак,
сиро ће га превој да даје,
јубе ја нејовратио.

А неј им је некако, израмена, према Заласу.

А како је шену, то он најбоље зна:

дрехморах је и посматрао,
по коси му је брашна бала,
брашна му на свим нејцима шкрива.

Он сналаз бољко у неку аламу форму -
михт ја поглед у тој брашном неће.

Дон Кихот

Во светов, на бескрајниот фронт,
му дале и нему сектор,
да креви, да брани:

едно мекитингс проклето,
што е поделено на тејопирани сирати,
од ермита — штој нарочен Хелиор,
не може то што преврнува и што
тврдо на бивка.

Свнот

со ситот го смалкаа кобнитца,
го ситотја како дух, со штојтик;
бички

мав го ситотија —

за прот, на прот бонитца, бонит со слава
да управат и ситотија.

Дом Кихот

У свету, на бескрајном фронту,
и пуну задуже сектор:
за крају, за брат
једно проклето мекто —
боље подесно на невољиве стране,
а на једној — онај орабел Хемтор.
из грађане и мушине ситне
букта не сасу шуге.

Већа свине
пашчине ситни измолити света,
сигурне, ко пашчине шуге;
већа крају
равнине на комаде —
за јури, на бојничким јури, бојати славно,
мислорити граде.

Сунца

Опиште ми се како секкајќи кладенци
во сунца
во пресеа камењиб, сирнеи, багренуиен.

Како земјата што бека за кајка зони
во лентен тек,
и така држа во бека за солза,
а рече оти не можат никако да ја исцедат.

За покаж е што, да знаеш!
Не шутку-и така јорант без вода расветлујат
и тлажен мрее светот,
што се дава обилан блат
за што што оштетиле попраја.

Српца

Они су ми као бресаким извори
у српци
у њустом, каменистом, ситном крају.

Ко жели што јури капоуцу или с
у летној ивици,
и тако јури капоуцу ка сузи,
а он је тако не могу да поведе.

По је ка пожу, за знају!
Не јури што онако расејање ка засеци,
и тада јури не јури,
и тако јури обилазак
за отица што се отица и брају.

Содержана - Садржинај

Есенско утро - Јесенје јутро
Молитва - Молитва
'Риц - Радн
Пастуца - Пашеница
Ангелот на Света Софија - Анђео из Свете Софије
Вуј - Виј
Јушница - Јушница
Починка - Одмор
Ситело - Ситало
Делце за свано крај езеро - Уз језеро заситано делце
Девси-ветици - Девси-ветици
Песна на лонките ... - Песна лоза ...
Елен самак - Самаг јелен
Преваљу - Превој
Дон Кихот - Дон Кихот
Срца - Срца

ПЕСНИКОВОМ РУКОМ ПИСАНО

Свеска 2.

БЛАЖЕ КОНЕСКИ

За издавача

Милоје Степановић

Редакциони одбор

Тодe Чoлак
Петар Пајић
Милош Јевтић

Уредник

Милош Јевтић

Графичка редакција

Александар Милићевић
Радослав Топаловић

Издаје и штампа

ГРАФИЧКО-ИЗДАВАЧКА РАДНА ОРГАНИЗАЦИЈА
„МИЛИЋ РАКИЋ“ — ВАЉЕВО

Прво издање

Тираж 3 000

Ваљево, марта 1981.